

Selmeczbányai Hetilap

SELMECZBÁNYA ÉS VIDÉKÉNEK VEGYES TARTALMÚ KÖZLÖNYE.

Kiadó tulajdonos és felelős szerkesztő:

SZENTGYÖRGYI EDE.

Szerkesztőség és kiadóhivatal: Rózsa-utca 61./III. sz. a. hová a lap szellemi közleményei és az anyagi rész is czimzendő.

Előfizetési ára:

Egy évre 4 frt.
Fél évre 2 „
Negyedévre 1 „

Egyes szám ára 10 kr.

Egyes számok kaphatók a kiadóhivatalban és Joerges A. özv. és fia könyvkereskedésében.

Hivatalos, magán és nyílt-téri hirdetések megállapított díj-szabásunk szerint számíttatnak és minden általunk közölt hirdetésre felvilágosítás ingyen adatik.

Megjelen minden vasárnap.

Kérjük azon t. előfizetőinket, kiknek előfizetésük lejárt, hogy ezt megújítani sziveskedjenek, nehogy a lap küldésében akadály álljon be.

A kiadóhivatal.

A szeszmonopolium.

A mai emberiség legrettenetesebb, legördöklőbb ellensége, nem tulzással mondjuk, legkegyetlenebb gyilkosa — a szesz.

Ennek a méregnek borzadályos rombolásai a mig kétségbeejtők, addig érthetetlenek is annyiból, hogy egyáltalában az államhatalom mintegy hipnotizált közönnyel viselkedik vele szemben.

Kolera, himlő, influenza annyi bajt, annyi véghetetlen szerencsétlenséget nem okozott, mint é nyomorult, szabadalmazott méreg — a szesz.

Nemesak az annak hódoló személyét, de utó nemzedékét, gyermekeit, unokáit teszi tönkre e méreg.

Egész generációkat képes elpusztítani, nyomorúvá tenni, eltekintve attól, hogy mennyi családi jó viszony, nemes törekvés és szellemi erő esik áldozatává.

Elvégre az ember sem oly erős, hogy szel-leme, fizikai ereje, de legfőképpen munka ké-pessége egy erős méregnek tartósan ellentállani tudjon.

Hogy a mostan általánosságban élvezett szesz, legyen az különösen nagyobb mértékben fogyasztva, valóságos méreg és össze sem hason-litható az apáink által fogyasztott jó természe-tes szőlőborral, azt a mindennapi élet tapaszta-

lata, az ijesztő módon terjedő ideg, kedély és elmebetegségek igazolják.

Mi, kik még a régi jobb időkből át tudtuk valahogy evezni életünk, egészségünk és ép eszünk sajkáján a mai „szesz“ korszakba: sok-szor megdöbbenéssel állunk szemben oly jelen-ségekkel, melyeket határozottan a mostani ká-bitó „ital“ élvezete idéz elő.

Történt-e régen, vagy csak néhány év-tized előtt, hogy az, ki jó, természetes bort ivott, kedélyes hangulat helyett veszekedő, ve-rekedő, sőt egyenesen örvongó állapotba jutott volna? Történt-e régen, vagy csak néhány év-tized előtt, hogy az élvezett bor butává, bárgyuvá, tehetetlenné tette volna az embert? Nem éne-kelték-e meg költőink, ősi költőink Vörösmarthy „Foti dal“-áig a bor élénkítő, egészséget osztó hatását?

És most?

Nem hiszem, hogy akadna költő, ki e kotyvalék, a „műbor“ dicsőítésére himnusokat zengene; mert ha azt issza, nem is tudna zen-geni, mivel ez nem lelkesítő, hanem egyenesen butító, örvongató hatással van.

És ha ez, a mint lelkemre mondom igaz, a borról áll, akkor mennyivel inkább áll az a mai világban kedvelt „szesz italok“, a palinka élvezetéről!!

Micsoda kifancsarodott, kificzamodott mulla-tozási kedvet látunk az ily italt kedvelőknél! Micsoda szakadozott, logika nélküli gondolko-zási módot figyelünk meg azoknál, kik ezen démoni italnak hódolnak!

De hagyján volna ez azoknál, kik jó anyagi körülmények folytán nem törődnek véle és arra szorulva ninesenek, hogy viselkedésük, munkájuk ér-e valamit; ámde rémitő követke-

közé. A mióta Jónás meghallotta azt a dalt „Rigolettó“-ból: „Az asszony ingatag“, ki nem tudta verni a fejéből, hogy az ő felesége is ingatag, mert asszony.

Ezen dicséretes és épületes elvből kiindulva azután, gyönyörű láncolata képződött a különfélebbnél külön-félébb, egymást a kalandosságban felülmuló képzetek-nek, melyek mind oda lyukadtak ki, hogy: az asszony ingatag.

Szegény Jónás kétségbe volt esve, hogy az osz-tályorsjátékon nem ütött meg valami főnyereményt, most odahaza ülhetne a felesége nyakán, s nem kellene hivatalához bilineselve, azon tépelődni, nem fogad-e az ő törvényes, bites felesége, nagyon is törvénytelenül és hűtlenül, holmi „házi barát“-oknak nevezett, s a férjek fejét agancsokkal diszító egyéneket.

Hogy erről meggyőződést szerezzen, Jónás bará-tunk hivatalból hazatéréskor azt a csele-csalát követte hogy mindig hátulról került a háznak; be-bekandikált az ablakokon, s hirtelen rányitotta az ajtót feleségére, ki már nem egyszer ejtette ki kezéből ijedtében a felt lábast, midőn oly hirtelen kitarult az ajtó.

Azután elkezdődött a szemle!

Ha az asszony a konyhatűztől kipirult, azt Jónás neje izgatott zavarodottságának büntudatának tulajdo-nította; ha az asszony véletlenül félre nézett, Jónás rögtön megintereplálta, hogy miért kerül az ő tekin-tetét?!

Ha Jónás nem találta odahaza feleségét, ucczú, nyakába vette a várost, s lőtött-futott keresztül-kasul asszonykeresni; s ha meglátta, kellő távolból követte lépteit.

ményekkel jár e szeszivási szenvedély azoknál, kik eszükre, fizikai munkájukra vannak ráutalva, hogy az élet nehéz küzdelmében tisztességes kenyerüket megkereshessék.

A szeszivás manapság — elég véghetetlen sajnálatos dolog — az ugynevezett felsőbb körökbe is a bon tonhoz tartozik. És az az ostoba szülő, ki még zsenge gyermekét is e méreggel kínálgatja, talán nem is tudja, mily égbekiáltó bünt követ el ezzel és már csirájában megmérgezi a talán erős fejlődésnek indulható csemetét.

Szóval, ki a dolog mélyébe lát és sok, sok évi megfigyelés és tapasztalat után itélni tud, az befogja látni azt, hogy a minden vona-lon megfigyelő degeneráció, szellemi és testi tespedés egyik főokát a „szesz“ a „rossz“ szesz élvezete idézi elő.

Ez a baj, ez az általánosan szabadalmazott és majdnem ellenőrizhetetlen mérgezés oly fokot ért el immáron, hogy itt az államnak teljes szuverén, korlátlan, ha kell, minden kinövést letipró hatalmával kell közbe lépnie. Mert hiszen az állam legfontosabb, legnagyobb fel-adata, tagjainak legalább testi épségét amennyire lehet, megóvni, biztosítani.

Megérkezett tehát, nagyon, de nagyon is megérkezett annak ideje, hogy a szabadalmazott szesz mérgezésnek az állam vessen véget; mert különben a szegény nép, mely e gyalázatos ital általi kizsákmányolásnak is van kitéve, elpusztul annyira, hogy majdan csupa kórházakba, elme-, hülye- és ideggyógyintézetekbe kell annak jövő nemzedékét beszorítani.

Nem vagyunk pesszimisták, de ez így van!

E rémitő bajon tehát mielőbb segíteni kell!!

Ha Jónás sétálni ment, annyira belemerült gya-nakodó gondolataiba, hogy nem egyszer vadul hado-názott botjával, mintha már ott volna keze közt az a láthatatlan csabító, s fogai sövényét rettenetes szavak hagyják el, mint: „Ah, megvagy!“ „Nesze neked, neked is; no még!

S annyira belelovalta magát rögeszméjébe, hogy egy izben, valami kertek közt elvezető gyaloguton, magányos nő látván lassan sétálni, ki természet-re annyira-mennyire hasonlított feleségéhez, nesztelen léptekkel utána sietett, s megragadva a hölgy karját, diadalmas sziszegéssel susogá: „Hol jártál itt hűtelen?!“ S csak azután hőkölt vissza, megszeppenve, midőn abban a nőben egy magas állású hivatalnok feleségét is-merte meg.

Ily barangolásai közben egyszer aztán kedvezett neki a szerencse.

Haza jött egyszer a hivatalból s élete párját nem találta hon.

Sorba járta az ismerősöket; sehol semmi! Komor gondolatokba mélyedve a közeli berek felé tévedt, s földre szegzett tekintettel előre haladva, ime igen gyanus jeleket talál; itt-ott elszórva cigaretta hamul s hol fővényes vagy lágyabb a talaj, finom női czipő-talp lenyomatát; ez nem lehet má, mint feleségének a nyoma. Nyomon tehát; be a berekbe. Ah, ott valami kékelik! Megvan! Itt a bizonyíték; az a rejtett, öltö-zetkiegészítő darab, mely egy előkelő angol rendjel alapítására szolgáltatott okot, melynek körirata „Honny soit, qui mal y pense.“

Jónás úr kísértete.

— A „Selmeczbányai Hetilap“ eredeti tárczája. —

Rozzant, vén toronyban éjjelt — nem üt az óra, mert mi egyáltalán nem láttunk még órát rozzant, vén toronyban; bagoly sem huhog, a szél sem üvölt, s mi mégis kísértetről merünk beszélni, most, a 20-adik század küszöbén?!

Igen!!!

Ez a három felkiáltójeles „igen“ elég határozottan mutatja, hogy bizony kísértetről van szó, még pedig olyanról, mely Jónás barátunkat lépten-nyomon kíséri, keserűvé teszi minden falatját, elrabolja éjjeli nyugal-mát, s kinzásaival annyira viszi, hogy szegény Jónás barátunk nem rég a hivatalos irodájában dühösen oda vágta a tentatartóját, véletlenül épen az új főnöke pepita nadrágja elé, úgy, hogy ez menten, képzelhetjük milyen lett tőle.

S annak a kísértetnek meg volt mind az a kelléke, mi nélkül jóra való kísértetet el sem képzelhetünk, sőt még több is annál. Folyton alakot változtatott, de megfogni nem lehetett. Mikor szegény Jónás már-már azt hitte, hogy megszabadult tőle, váratlanul s hirtelen ott érezte a fojtogató kísértet láthatatlan karmait szí-vén vagy a géégjén, hogy a lélekzete is elakadt.

Ez a kísértet a sárgaszemű féltékenység.

Indokolt volt-e ez, vagy sem, azt nem kutatjuk; ilyesmit lovagias ember nem is tesz; tény az, hogy kaczkiás menyecske volt biz' ám a Jónás szebők fele Jónás maga pedig épen nem tartozott az Adonisok

KÜLÖNFÉLEK.

A szeszivási szenvedélyt egyszerre korlátozni nem igen lehet; mert ez hasonló a molyhoz, mely addig, addig röpke körül a tüzet, míg bele nem repül, hogy abban megégjen.

De a „rossz szesz“ élvezetét igenis korlátozhatja az államhatalom és ha ezt megteszi, üdvösebb dolgot követ el, mintha száz új tantervet meg tanintézetet és tanmódszert hoz életbe.

Hogy e nagy horderejű célt pedig t. i. a „rossz szesz“ forgalomba hozását és élvezetét megakadályozhassa, erre a legalkalmasabb mód az, ha a szeszgyártást és eladást állami monopólium alá veszi, miként a dohány- és szivar-gyártás és eladás van.

Nagyobb hozsánával soha se fogadnának egy állami monopóliumot, mint magyar hazánkban a szeszmonopóliumot, feltéve, hogy ugy a gyártás, mint a kimérés, a legszigorubb állami ellenőrzés alatt állana.

A szeszmonopólium üdvös voltára nézve egy példát hozunk fel: Norvégia lakossága annyira degenerált a „rossz szesz“ élvezete következtében egy félszázaddal ezelőtt, hogy a vezető államférfiak kétségbe voltak már esve. Ekkor állami egyedáruságot csináltak a szeszszel; társulatok akadtak, melyek annak mértéktelen élvezete ellen működtek, egy új áramlat terjedt el az egész országban és ime most 50 év múltán Norvégiában oly egészséges, józan gondolkozású, munkás nép lakik, mely szellem és fizikai ereje tekintetében ritkítja párját.

De térjünk át a mi kis szerény körünkre, Selmezbánya és vidékére. Mi rontja itt a népet? — Mi mérgezi meg életét, munkakedvét, fizikai erejét, gyermekeinek egészséges fejlődését, mint az a nyomorult, az a szörnyű, az a megmondhatatlan baj, a minden tekintetben boldogtalanságot okozó pálinka.

Vagy nincs igazunk?

Ennek a rákfénének tehát csak úgy vehetünk végre-valahára radikálisan véget, ha a szesztermelést és árúitást az állam veszi hatalmas karjába, monopólium alakjában.

Ezzel nagyobb jótéteményt ez idő szerint az állam a népen nem tehetne, nagyobb s életbevágóbb reform lenne az, mint bármily más.

Ha az állami szeszmonopólium kellőleg szerveztetik, eltekintve minden finanziaális oldalától, végzetlen, a jövő nemzedékre nézve beláthatatlan bajnak fogná elejét venni!

Ó azt a szalagot feleségének adta ajándéknak, s most itt találja!!!

Kell-e ennél több bizonyíték arra, hogy ő t. i. Jónás, már most a gimzarvasok fajához tartozik?!

Néhány elegikus indulatkitörés után, melyek között egy tucsat záporosóceppnek beillő köny is szerepelt, hazafelé ballag Jónásunk, agyában főve a rettenetes terveket, miként végezze ki a hűtlen nőt, törrel-e, fegyverrel-e, vagy ágyuval?!

Betoppan lakába, mint a dühödött medve, szemé dülled, mint bõmbõlõ biká-é, s megállva bámuló felesége előtt, kihuzza zsebébõl a korpusz deliktit, s mélyített dõrgedelmes hangon szól: „Hát ez mi, mi?!“

— Ah, a harisnyakõtõm! De hol a párja? Már oly rég keresem; bizony, sirtam is már utána, valószínûleg a Lidi lopta el; tudod, a kit tegnapelõtt elbocsátottunk; de te, hogy jõsz te ahhoz?! Talán csak nem — az mégis borzasztó volna! Ember! Én szõrnyet gyanitok! Te megcsalsz! Te hüllen lettél hozzám! S még hozzá egy cseléddel! — Oh! De kikaparom a szemedet!“

Szegény Jónás örült, hogy kimenekülhet az ajtón felesége támadása elõl.

De a kísértet elõl még sem menekülhetett!

S ki tudná megmondani, nem volt-e igaza a kísértetnek?!

*

— **Személyi hírek.** Farbak István orsz. gyül. képviselõnk Budapestre visszautazott. — Dr. dezséri Boleman István kir. tanácsos, vihnyei fõrdõorvos e napokban Vihnye fõrdõn volt, hová már rövid idõ mulva teszi át állandó nyári lakását. — Dr. Stuller Gyula bányakerületi mûdõorvos Kassáról vissza érkezett. — Dr. Raisz Gedeon közegészségügyi felügyelõ és Zarka M. állami fõmérnök a vízvezeték ügyében Budapestre városunkba érkeztek.

— **Kettõs esküvõ** volt mult hó 31-én. Szold Salamon selmeczi kereskedõ két leánya ment e napon, mint azt elõre jeleztük, férjhez. Szold Gizát elvette Rottmann Dezsõ, budapesti államvasuti raktárnok, Szold Szerafint pedig Geist Jakab a helybeli kötõgyár müvezetõje. A két fiatal párt polgárilag Krausz Kálmán kir. anyakönyvezetõ adta egybe meghatõ szép beszédet intézve hozzájuk. Ezt követte az egyházi egybekelés a helybeli izraelita templomban, hol Dr. Lenke Manó beszterezebányai rabbi eskette meg a két párt gyönyörû beszédet intézve hozzájuk. Mindkét esketésnél tanúk voltak Szold Giza részérõl Ernszt Zsigmond, Szold Szerafin részérõl Dr. Kapp Jakab tisztli fõorvos, Rottmann Dezsõ részérõl Róth Miksa és Geist Jakab részérõl Löbl I. a vácsi kötõgyár igazgatója. A lakodalmi menet 18 kocsin vonult fel és az esketés után a városi vígadõba ment, a hol a lakomán és az ezt követõ táncvígalmon igen sok meghívott is vett részt. A meghívottak és megjelentek közt volt Sziitnyai József polgármester, Krausz Kálmán fõkapitány, Kuti István alkapitány stb. — A lakodalmas multság reggeli 3 óráig tartott. — Hogy a szép tosztok nem hiányoztak, azt felesleges is felhozunk.

— **Halálozás.** Hellvig Nándor nyug. m. kir. fõbányatanácsos, ki sok éven át Szélaknán is hivataloskodott, f. hó 2-án, élete 76-ik évében Körmöczbányán elhunyt. A boldogultnak hült teteme f. hó 4-én tétetett örök nyugalomra nagy részvét mellett. — Az elhunytban Makávé Miklós vihnyei bányamérnök, apósát vesztette.

— **Tudõri avatás.** Ifj. Farbak István, Farbak István orsz. gyül. képviselõ fia, budapesti joggyakornok a sikeresen letett szigorlatok után jogtudorrá avatott. — Gratulálunk!

— **Bánya szerencsétlenség.** E hó 2-án Vihnyén az Ó-Antaltáróban két bányamunkás életveszélyesen megsérült. Jokl József nyilt alszáresonttörést és súlyos medence sérülést, Tubán János pedig fejsérülést szenvedett. Mind kettõ a helybeli bányakorházba szállított, hol ápolás alá vétettek. A vizsgálat folyamatba tétetett az iránt, hogy nem terhel-e valakit mulasztás. Jokl a korházban tegnap meghalt.

— **Elfogott gyilkos.** Mult számunkban megirtuk, hogy Bakabányán egy Bartolek nevü péklegény egy embert agyonütött, azután megszökött, de Báthban letartóztatott. E hírünket most azzal egészítjük ki, hogy a nevezett ivogatás közben, ittas állapotban, egy neki muzsikáló cigányt vágott egy rúddal fejben, ugy hogy annak koponyáját ketté hasította. A megölt ember hulláját a selmeczi kir. járásbíróság kiküldöttjei jelenlétében mult hétfõn boncolta fel Dr. Kapp Jakab tisztli fõorvos és a halál okául a szenvedett sérülés konstatáltatott. Bartoleket mult szerdán kísérték Ipoly-ságról, hová Báthból lett bekisérve a selmeczi kir. járásbíróság börtönébe, hogy ellene a vizsgálatot itt ejtsék meg. Ismét csak az a szerencsétlen ital okozta egy ember halálát és egy másik ember, a tettes, vesztét.

— **Véres jelenet Margócsy gyógytárában.** Strkula Károly, a Margócsy-féle gyógytárban alkalmazott laboráns, pünkõsd hétfõjén a kellenél is többet ivott és részeg állapotában, miután ezt a gyógyszerész gyakornoka erélyes hangon szemére vetette és azzal fenyegette, hogy ura elbocsájtja a szolgálatból, egy zsebkéssel mellbe szúrta magát és midõn a hirtelen hozzásieletett gyakornok Teodorovits, a kést kezébõl kiakarta ragadni, ez ellen is dõfött a késsel, de szerencsére csak kabátját szúrta át és így a gyakornoknak nagyobb baja nem történt. A dühõngõt, ki nem életveszélyesen sebesítette meg magát, azután az elõhívott rendõr bekisérte a rendõrség fogházába, hol kialudva mámorat, másnap a történetekre sehogy sem tudott, vagy akart visszaemlékezni. Ugy halljuk, hogy a fiatal laboráns eddigél jól viselte magát és ura meg volt elégedve. Tette tehát eddig vele csak annak a nyomorult italnak, melyet nagyobb mennyiségben elköltött, tudható b. nagyobb rész. — Az eljárást ellene folyamatba tették.

— **Rendõri hírek.** Lopás. Lehoczky József és Oravecz István vasuti munkások f. hó 2-án reggel Garam-Berzenczérõl, hol bérfizetésnél voltak brezzinan jöttek fel Selmezcze, Lehoczky útközben bepálinkázván a brezzinán elaludt, ez alkalmat Oravecz felhasználta

s Lehoczky mellény zsebébõl 19 frtnyi bérét kilopta. Ezen tettét a rendõrség elõtt tagadván, megmotoztatott a 19 frt kapezájában megtaláltatott mire tettét beismerte. Büntetésének elnyerése céljából a kir járásbírósnak átadatott. — **Ebzárlatot** rendelt el a rendõrkapitányági hivatal 40 napra terjedõleg. Erre az szolgálatot okot, hogy a mult napokban ismét egy veszett ebet fogatott be a városi állatorvos, mely a Szent-Háromság-téren futott habzó szájjal végig, de szerencsére embert nem, de több kutyát mart meg. Valóban ideje már egyszer, hogy az eb-tartás körül szigorubb rendszabályok léptessenek életbe.

— **A valéla bálról,** mely tegnap szombaton folyt le, a jövõ számunkban hozzuk tudósításunkat.

— **Az elhalasztott „Herbst“ majális,** kedvezõ idõjárás esetén, holnap hétfõn fog megtartatni Kisiblyén.

— **A polgári dal- és zenekõr közgyûlését** ma vasárnap d. u. tartja meg a városi vígadõban. A közgyûlést dal- és zeneestély és ezt tánc követi. Az estély igen látogatottnak ígérkezik.

— **A helybeli kir. kath. gymnasiumban** az évrzáró vizsgák e hó 11-én szombaton veszik kezdetüket és tartanak f. hó 29-ig, mely napon lesz a Tedeum és a bizonyítványok kiosztása.

— **A Felsõ-Rónán építõ villa részvénytársaság** alakuló közgyûlését július 3-án fogja megtartani. Mult szombaton egy szûkebb körû bizottság járt Krausz Kálmán rendõrfõkapitány vezetése mellett a Felsõ Rónán, hogy az ott építendõ vendéglõ és táncsterem helyét kiszemelje. A bizottsági tagok közül többen javaslatba hoztak egy magán tulajdont képezõ házat s illetve ennek felkét. Mi határozottan az ellen vagyunk hogy e célra egy magán tulajdont képezõ telek vétessék meg, mikor e részvénytársaság a várostól ingyen kap alkalmas területet. De még ettõl is eltekintve, már csak azért sem óhajtuk, hogy magán telek vétessék meg, mert a megkötenõ ügylet megint csak ad greas calendas elodázná a létesítést. Az alakuló közgyûlés tehát határozottan a mellett foglaljon majd állást, hogy a vendéglõ és esetleg a minta villa is a város által ingyen átengedendõ területre még ez év folyamán felépíttessék és ennek keresztülvitelével az alakítandó igazgatóság bizassék meg. Hogy ezen egylet igazgatója más senki sem lehet, mint Krausz Kálmán, ezzel azt hiszem minden részvényes teljesen tisztában van.

— **Vásár. Állatvásár:** A f. évi Május 31-én megtartott állatvásár a rossz idõjárás daczára is elég élénk volt, felhajtott: 482 drb õkõr, 81 tinõ, 223 tehén, 69 üszõ, 10 bika, 15 burjú 76 juh és 88 ló, összesen 1044 drb. Eladatott: 190 drb õkõr, 64 tinõ, 115 tehén, 12 üszõ 2 bika, 2 dorju 76 juh és 14 ló, összesen 475 drb. — **A kirakóvásár,** mely mult csütõrtõkõn volt, egy csõppet sem volt élénk, sõt régen nem volt oly lanyha vásár, mint ez. A rendõrségnek sem akadt dolga.

— **Vízvezeteki ügyünkben a kormány kiküldõttei** Dr. Raisz Gedeon közegészségügyi tanácsos és Zarka M. fõmérnök, a polgármester, a fõjegyzõ, a számvevõ, Gretzmacher Gyula fõbányatanácsos és többek kíséretében mult pénteken azaz 3-án tanulmány utat tettek a Sziitnyára és egészen el vannak ragadtatva annak vízbõségérõl, különõsen a Gretzer, a Schosthal és egy a pocsvádlói tó mellett lévõ eddig névtelen, de a polgármester ajánlatára Raisz forrásnak nevezett forrás vízbõsége lepte meg a kirándulókat. A kormány kiküldõttei egyenesen oda nyilatkoztak, hogy a vízvezeték a Sziitnya lejtõjérõl létesíttessék és határozottan ellene vannak az új akadémiái palotához vezetendõ csonka vízvezetéknek. (Pedig bár csak már legalább ez meg volna.) Zarka fõmérnök még körülbelül két hetet fog itt tölteni, hogy a szükséges lejtõméréseket megejtse, melyek alapján azután az állam költségére fog elkészíttetni a nagy vízvezeteki terv. A kiküldõttek tegnap szombaton a vörõskuti, solev és sattetároai forrásokat szemlélték meg.

— **Sport.** Lövõdénk mindinkább éledni kezd. A mióta a lópénzt eltõrölték, a lóvõ tagok száma folytonosan nõvekedik s így ismét ugy fog virulni, mint hajdan s a hogy évszázados multjánál fogva meg is érdemli. Ugy a mult hó 22-én, mint e 30-án megtartott lóvészlet igen látogatott volt; a pártoló tagok közül is sokan ellátogatnak lóvõdénk s azt hisszük elég kedélyesen eltöltene egy-egy délutánt. A 30-án megtartott lóvészlet alkalmából városunk képviselõje és polgármestere is megnézte a lóvészletet több órát idõzvé a lóvõlde ódon termében. De nem csak vasárnaponként nyílnak meg a lóvõlde ajtai, hangos az, pisztolyrobogástól és pohár kocintástól más napokon is. Az akad. pisztolylõvõ kör ugyanis hetenkint kétszer szintén itt tartja meg lógyakorlatát egy kis ozsonnával és néhány pohár borral zárván le a napot. A selmeczi vadásztársulat is minden lehetõet elkövet a társulat tagjai közötti jó viszony fenntartására és erõsítésére s így bizonyára az egyletnek felvirágoz-

tatására is. E czélből minden szombaton esti 7 órától Daubner vendéglőjének külön helyiségében társas összejövetel rendez, melyeken csupa vadász lévén jelen, nem kételkedhetünk ezen összejövetelek kedélyessége fölött.

— **Majális.** A lyceumi ifjuság majálisa mult pénteken volt Kisiblyén. Daczára a kétéves időjárásnak igen szép és nagy kősönség gyűlt a kies ligetbe össze, úgy hogy már d. u. 2 óra után a táncz vehette kezdetét, mely az est szürkület beálltáig tartott a legjobb animo mellett; a négyeseket 250 pár tánczolta. A szépen kiállított tánczrendet Baumerth D. és Szentliványi Gy. lyc. tanulók készítették. A kis diákok is kivették a maguk részét a majálisból, különösen a délelőtti folyamán, mikor is Künstler János tornatanár vezetése mellett versenytornázás volt és a győztesek nyerménylányakkal lettek kiténtelve. Tanárok és tanítványok, valamint a szép közönség is pompásan érezték magukat és hogy e nyári mulatság fényesen sikerült, abban legfőbb érdeme van Micsinay János lyc. tanár, majális elnöknek és Soltz E. lyc. VIII. oszt. tanuló főrendezőnek.

— **Kódobás.** Többször emeltünk már szót azon Selmecezen elterjedt veszélyes „sport“ ellen, mely egyes fiúk által nagy passzióval űzetik, a kódobálások ellen. Mult esütörtökön egy ilyen sportot űző gyermek Dr. Schwarzl Ottó akad. igazgatót egy jó nagy kövel lábszáron találta, úgy, hogy azóta az igazgató lakását el nem hagyhatja és megsérült lábát orvosolni kénytelen. E kódobálási „sportra“, jobban mondva veszélyre, felhívjuk a rendőrség figyelmét újból.

— **Klinesok Náczo hundstosziar okoskodásai.** Zén itt bányász níp közt sak egy szotyolistát zismerek, is ez, a praktikáns; zesz nincs megelégedve főnökével, hutmannal, munkás nipsiggyel is maga-magával sem, mert már nagyon szertnye lennyi ő is — schichtenmeister.

Multkor voltam zseleznieznán Zsarnoviczából Léván financz direkeziójánál, hogy adó ügyemet rendezzem. Financz direktor zur szípen beszélte velem, mint zillik is královszki robotnyikkal és zügym jól végződött. De mikor vissza jöttem és sak megint gyalogolnyi kellett Zsarnoviczra hazáig, kezdtém gondolkodni: nem lehetne zseleznieznát Zsarnoviczáról legalább Hodrusig felhozni? Is ha törvinszikkil van baj, hogy ne muszáj legyen járkálni gyalog Zipolyságra, zeszt a zseleznieznát is Stavniczraig kellene felhozni. Zostoba zember vagyok, de úgy muszáj gondolkodni, hogy lehetne mind a két vasutat megcsinálni.

A mostanyi velocipédés világban még csak az kellene, hogy bányászemberek is biciklilin járjanak bányákba.

Zenyim jó barát, a Vidlieska Hanzó, ki nagyon zolvassa ujságokat, povedálja nekem: Náczo, nagy események történnék; zanglus és spanyol vojnat viseli a vizen — (a mivel mi sak mosakodnyi szeretünk) — Kuba miatt; Magyar meg zozstrák ellen a szarazon — (mit mi nem szeretjük) — a kvóta miatt. „Hát micsoda az a kvóta?“ kérdem tőle Povedálja rá: az olyan, mint mikor neked lehuznak a lónból 30 kr. helyett 50 krt és ebbe mi magyar zemberek nem akarjuk beleegyezni. „No, mondom, ha így van, zakkor nak esert veznye a — kvotát!“

Ugy szeretem hallgatni, mikor oszviezeni pán direktor, kit nagyon muszáj nekünk tisztelni, kérdi bányában lent: „fiaim hogy vagytok?“ Ki panaszkodja zakkor? Sak in szeretnyém neki megsugnyi, hogy hát jól, de sak a gúzszt rossz, nagyon, nagyon rossz; zessen kellene segíteni még.

Mikor zenyim kis fiam zovodából haza jön és zédes magyar nyelven kezdi beszélni velem, muszáj elgondolkodni rajta; még bergrót is lehetne majd belüle.

Ha van domesokom muszáj perezóit, ha nincs, muszáj árendát fizetni . . . milyen jó volna munkás kvartélyoknak sok elhagyott královszki zuzda!

Zudzások, hutászok, gipiszek kapják új elektrikus világitást, Nák, miénk bányákban sak a régi, de a jó világítás marad — a kahanez; zesz nem riasztja el ezüst zaranyat termelő bányaréneket és berggúzsztokat.

Szeretnik minden évben egyszer zablegát választást, mert legalább zakkor vagyom „kedves polgártárs!“

Bányász zember zjegymást egy szereti és összetart, mint a kő, melyet még dinamittal is nehezen lehet szétbontanyi. És ez jól van így!

Még a praktikánsra sem boszankodom úgy, mint kresmiskásra és mégis muszáj hozzá mennyi gúzsztér.

Epen klopacskálnak már bányánál, muszáj befárolnyi. Majd jövő hétre jobbat fogom kiokoskodni; addig is: „Pohvalen!“

CSARNOK.

Egy kis kirándulás.

Selmezbányai Hetilap számára írta: Litschauer Lajos.

A ki Selmezbányáról ma, akár Erdélybe, akár máshova utazni kénytelen, jól kombinálja ki utitervét nehogy több pihenőt tartson unalmas állomásokon, mint a mennyi időt vasúton tölt el.

Selmezbányáról május hó 16-án, a reggeli vonattal elindulva, Hatvanon, Szolnokon és Piskin át, Vajda-Hunyadra vezetett útunk. Útközben Hatvanon öt órán át, Szolnokon két órán át és Piskin, a Petrozsényről érkező vonat kérése folytán, két órán át várakoztunk a tovább utazás lehetőségére.

Legérdekesebb volt e várakozó állomások között Piski, — hol néhány lépésnyire a magy. államvasutak gépjárató műhelyétől, egy kimagasló domb tetején áll, a híres honvédsata emléktér hirdető obelisk, melynek felirásos tábláját vaudál kezek megcsontították, melynek felirás-belüit rosszakaró gyerkőczök elforgatták eltörökdézték. Piskin saját karunkon okulva megtanultuk még azt is, hogy a zonajegy huszonegy órai lejártá még akkor is számításba vétetik, ha az utazás vonat-kérés miatt nem fejezhető be a szabványos időszakoszon belül.

Az út első szakasza, Hunyadra való érkezésünkkel véget ért. Az állomáson, szives házigazdáink, a vasgyárhivatal tisztviselői, Schalát b.-tanácsos, Strojny és Latinák főmérnök és Holéczy mérnök urak várakoztak reánk és kísérték szálláshelyeinkre, hol kissé megpihenve, Hunyadi híres várának megtekintése után, a vasgyár tanulmányozásához kezdtünk.

A tervezők, telepítők, építők és fejlesztők genialitását és szorgalmát dicsérő nagy olvasztó, Martinaczél-, és kis Bessemer-telep részletes leírása túl messzire vezetne, s csak ama nagyszerű, salakköböl építendő partfal építés munkáját akarjuk itt felemlíteni, mely a gyártelep mögött fekvő hegyoldal csuszó

rétegeinek felfogását ezélozza. — Május hó 18-a, a híres Gyalári vashegy tanulmányozására volt szentelve; az élvezetet azonban megkeserítették az oda s vissza kocsiszák kellemetlenségei, melyek között első sorban kocsisunk vad oláh volta s ama megrögzött kellemetlen szokása volt, hogy mindig az ut patakmenti oldalán hajtott s a szemben jövő szekereknek következetesen nekiment. Govasdián, a vasgyártelep felújított régi olvasztójához vezetője, Wilhelm Ede mérnök vette át a kommandót; megmutatta az elegyteret, a szénrakó-tárat, az olvasztót, másodolvasztót és gépműhelyet és jól eső villásreggeli után, melyet szépen berendezett lakásának bemutatásával kapcsolt össze, átadott bennünket Buczek József főmérnök urnak, ki lóvonaton, siklon, ismét lóvonaton és ismét siklon át vezetett fel, saját birodalmába, a mesés gazdaságu vas-éreztelepek Eisenerzre emlékeztető fejtőtelepeire.

Rég volt, talán nem is igaz már, mikor e sorok írója, Govasdián lakott, Gyaláron bányagyakornok volt! Mily változás! Mily haladás azóta minden téren! Ott, hol most óriási tátongó fejtőüregek meredik partfalain százával nyüzsög a szorgalmas munkásnép, — akkor, régen 60—80 munkás forgolódott csak; — s a ma nyitott fejtőterületek helyen, részben be sem járható barlangszerű fejtőkamrák titokzatos toroknyílásai tátonglak a bányajáró elé; ott, hol régen nyirkos talicskákon szállították a gyéren termelt érczet gurítótól, gurítóig, ma a hegyesucokat merészen áthidaló drótkötélpályán a vaskocsik ezrei futnak végig; s ott, hol akkor régen, a magyar szó ritka volt mint a fehér holló, — ma a nép apraja-nagyja, szives magyar köszöntéssel fogadja az idegent. Hja! akkor kezdetén állott itt a világ!

Dél volt mikor a bányához felérkeztünk, s este volt mikor ebédhez ültünk! s késő éjjel volt, mikor ismét visszatértünk Hunyadra. Az éj, a pihenésnek, a reggel a vasgyár folytatólagos megtekintésének volt szentelve, s délután utra keltünk, hogy Petrozsény szénvidékét tanulmányozzuk. Sötét este érkezünk állomáshelyünkre s csakhamar pihenni tértünk, hogy másnap Róth Flóris főmérnök és Henrik Viktor bányamérnök urak, majd később másnap Andreics János bányagazgató s a többi urak szives kalauzolásása mellett a petroszéni bányatelepeket, gépműhelyeket, szénelőkészítő telepet, kötélpályát, koloniát stb. stb. az aninozai bányatelepet, iskolát, s végre Szurdukba vezető mesés regényességű völgyet, nagyszerű partvédő és hidműveivel megtekinthessük.

Sokat köszönhetünk szives kalauzaink kegyességének, szivességének s talán soha sem lehetünk ama kellemes helyzetben, hogy hasonló sziveséggel viszozzuk előzőkenységüket; a sok köszönni való közül azonban, különösen azt kell kiemelni, hogy kieszközölték az engedélyt, az oláh utvonatra való átlépésünkhöz s lehetővé tették, hogy az oláhországi ut- és hidépítészet merészségét és pazar építésmódorát megbámulhassuk.

S ismét utra keltünk, hogy Gyulafehérváron át, utitervszerű harmadik állomáshelyünkre, Zalatnára utazunk. (Folyt. köv.)

Selmecezi teleton-hirmondó „Ujság“

Zóna idő: Vasárnap, d. e. 9 óra pontban. Nap hossza: 15 óra 46 perc. Holdfény: Holdtölte. Névpap: Bonifáz.

Étlap ebédre: Kozmás leves korpagaluskával. Fagyuban párolt sertéskaraj rántott uborkával. Villanyozott békakomb penészgombával. Palacsinta brinzával.

Vacsorára: Beesínált szunyoglás átszürt holdsugárral.

A Selmecezi Telefon-hirmondó „Ujság“ távollevő felelőtlen szerkesztőjétől a következő express levelet kaptuk:

Levél a

Telefonhirmondó Ujságnak Santiago de Cubából.

Havanna, május 31.

Kedves Újságom!

A honvágy szülte érzés kését arra, hogy levelet küldjek neked, a melyben megírom élményeimet, tapasztalataimat, hogy azokat közöld kedves hallgatósáddal, és megköszönjem a távolba küldött szives megemlékezéseidet.

A spanyol kormány tárt, de reszkető karokkal fogadott, mert bennem látta megmentőjét, a béke megteremtőjét. Alig, hogy kipihentem magam az „Ad ambos mundos“ vendéglőben, a hol a selmecezi magyarokat jó politikusoknak ismerik azonnal fel kellett mennem a királyi udvarba, a hol a kis felség élémbé szaladt megölelt és élénken kérdezősködött nyaralónk ügyéről, a hová csatavesztés esetén félre vonul. Nagyon megörült egy kis selmecezi pipának, a melyből — mint ígérte — valódi havanna dohányt fog szivni, hogy ránk és az elvesztett szigetre mindig megemlékezzék. Nem tudom leírni a mama királyné haláját, nem a spanyol grandok hódolatát, kik disz spanyolnak és tiszteletbeli első állami bika győzőnek törvénybe ígatva nevezték ki, csak annyit említek meg röviden, hogy napjaim a diplomatai munka, a vizasztalás, a böles tanácsadás közepette teltek el. Sokat nem írhatok le, mert az állami titok peséséje zárja le még gondolatomat is, majd annak idejében elmondok sok mindent.

Május 16-án ültem Cervera admirális egyik torpedójára, ki tiszteletből nekem engedte át a parancsnoki hidat, a minek az eredményét az egész világ olvasta, én sülyeztettem el egy amerikai halászbárkát. Sok ide-oda szökődés és bujkálás után besiklottunk Havanna kikötőjébe, a hol már várt rám a Cubai ideiglenes kormány, a mely tiszteletemre tíz fölkelőt töretett kerékbe. Székhelyem, a kormányzósági palotában van, a hol négy nap óta folyton Cuba kávéit iszom havanna füst mellett. Isteni élvezett No de a többiről máskor.

Most engedj meg édes Újságom, hogy hozzám is eljutott honi hireidre egy-két megjegyzést tegyek.

Szerfelett megörültem, hogy Selmeceze katonaságot kapunk. Nem lesz tehát eseléd miseria így, hanem amúgy; a paradék nagyszerűbbek lesznek, a kávéházakban pedig lezajlik néha egy-két háborúsi déma, aztán meg párbaj segédek is hamarabb kap az ember. Majd én is viszek magammal egy pár kopott spanyol Don Oujiottot.

Már megint botrányos jelenet volt a Hungáriában, az itteni spanyolok, kiknek a híreket le kellett fordítanom, azt hitték, hogy a Hungaria alatt Magyarországot kell érteni, de én megmagyaroztam, hogy Magyarországon minden jól van (különösen Selmecezen) úgy — a hogy van.

Ha a Sztinya-Osztály szép tóurt akar tenni, akkor jöjjön a cubai Don Santiago hegyre, itt is lehet paprikás csirkét enni, mert úgy tudom, hogy legtöbb tagja a csírke miatt szereti Sztintnyát.

A kerékpárosított rendőrség itt nem ujság, még is csak mozog Selmeceze alig várom már, hogy lássam a bieklista rendőr miképen kergeti a vöröskútra a tolvajit. Itt a tolvajok is kénytelenek már bieklilin járni. Kérek — ha lesz — egy fényképet.

Nem tudom inni az itteni sört, mert nem hűsít úgy, mint a selmecezi, a melyben a szóda a fő; a kormány már átírt annak a bizonyos vendéglősnek, hogy patentirozott találmányát értékesítse Cubában is.

Rossz néven vette tőlünk az egész sziget, hogy városunkban megszűnt az az organum, mely a világot értesítette a felkelők legbensőbb családi ügyeiről is, Hirmondónk hiteles híreit mindig nagy örömmel vették.

Mit csinál a kaszinó, talán már épül is, ha nincs szükség már a tervre, kérem ide, hogy lássák a spanyolok, mit tudunk mi alkotni.

Hát a városi tanács nem lövöldöz még, vagy már szent a béke, néhány rozsdás torpedót küldhetnek, ha kell.

All-e már a honvéd szobor? Ne is siessenek vele, hisz ha kész lesz, akkor nem lesz mit csinálni?

Ha a városházán szükség van spanyol viaszra, most jön az aratás, az itteni igen alkalmas pipagyújtásra. Hány hajóval küldjek?

Ezer üdvözlöt küld és sok hirt vár tőled

Szerkesztőd.

Vezércikk.

Ő r i z z ü k a z e m l é k e k e t. Minden nemzetnek támasza, talpköve a lezajlott mult foszlányos töredékeinek porrétegében csirázik. Ezen alapul a muzeumok és levéltarak létesítésének magasztos eszméje, mely szellemhangon harsogja az útonemzedék eltompult fülebe: Ime a letűnt nágyság romjai; ime: por és hamu leszünk. Az eltűnt idő küzdelmeinek tentafoltos emlékei buzdítanak a további kitartó harezra, mert nem örök az élet, s élni kell a jelennek! Ha eredményt nem is tudunk felmutatni, de elég, ha bizonyosságát adjuk annak, hogy nem hiába vannak papirgyárak és vegyi műhelyek. Árasszuk el a felragyogó eszméket és terveket az alapos megvitátás irattömegével, s őrizzük meg ezeket külön és ezébra épült mauzoleumokban, hogy megtudja az utókor, hogy mily ragyogó terveink voltak a leánynevelés, világitás, vízvezetés, szoborállítás terén. Rajta tehát, fogjon kiki fejszét, kapát, s építsük a muzeumokat.

Tárca.

Plagizált epigramma: Kezdi bátran, s már sokra menél; halad a ki megindult; míg porban fetreng a henye, gyáva erő. —

I d u n a. (Idillikus epizód; az életből elleste valaki). Szép leány volt; eszményi karcsura fűzte magát, haja fel volt borzolva magasan a homloka körül, lépése mint valami szilfidé, könnyű, lebegő. Nem esoda, ha beleszeretett Edömér, ki viszont az arany fiataláságnak szolgált mintaképül. Beleszeretni, eljegyezni és elvenni oly gyorsan ment, hogy no! — Együtt voltak tehát, mint férj és feleség. Epedés, esók, sóhaj, ölelés stb. mint szokott lenni fiatal házások menűjén. De mivel nemcsak kenyérről él az ember, a vendéglői koszt pedig élvezhetetlen: odahaza főznek. A menyecske felteszi a vizet, hogy kávéit főzzön; beleteszi a kávé és főz és vár. A férj nem főz, de szintén vár. Óra telik óra után, „Idunácskám! Mi van a kávéval?“ szól ki a férj, kissé türelmetlenül; — Édes galambom, férjesekém! — hangzik a menyecske panaszoló szava — már két óraja főzöm, s nem akar megpuhulni. (Folytatása képzelhető).

Külföld.

Chinában rohamosan terjed a biftek és karmonádi evés, mert a jámbor czopfosok azt hiszik, hogy ebben rejlik az angolok és germánok hadi ereje.

Az amerikai spanyol hajóraj parancsnokai egy-egy helybeli klsdedővönöt akarnak szerződteni, ki ötlet alaposan beoktassa a bujósdi játékokra.

Belföld.

A díjnokokat hivatalból kiküldik Taliánországba tanulmány-utra, hogy meglássák, mi az igazi kopolalás.

Nagyon fontos névváltoztatások lesznek, mint hitelt nem érdemlő forrásból halljuk, az imént esendes kimulásban véget ért delegacionális ülések emlékeztérére, a mely alkalommal, a legkölesönöbbsébb előzőkenységéből Kriehhammer — „Harezháomány“-ra; Fejérváry viszont „Weiszburger“-re; Goluchovszky — „Golyhosy“-ra, Kállay pedig „Kallauer“-re változtatják neveiket. — A delegátusok közül azonban Dumba megmarad régi „Dumba“-ságában, Pulszky Gusztí pedig — „Pulszky“-ságában.

Egy hirdedt fegyvergyár oly páncélokot készít, mely érdektelenné tesz még az erkölcsi sértések ellen is s a pirulást lehetetlenné teszi; ajánljuk a strébereknek.

Helyi hírek.

Erényes családapák, mint halljuk, fel fognak folyamodni a tanácshoz, hogy a város egy bizonyos, eddig névtelen utcájának két torkolata elé spanyolfalak állíttassanak, az ottani nyílt jelenetek és jelenségek eltakarására.

A borvizzgáló bizottság legközelebb koronás arany érdemkeresztet kap fáradszatlan és eredményes működésének elismeréséül.

Törvénszék.

Két Náczo, a miét egy nyilvános helyen pofon ütteni merészkedett, kalodára lett elítélve.

Egy házastors feleség elítéltetett, hogy mikor a férj másodmával (: t. i. majommal) jön haza, akkor ő is végjön be 3 liter sört, hogy egyenlő fegyverekkel harcoljanak. Az asszony, mint halljuk, már be is szerzett egy kis hordó szódázott sört egy helybeli sörnagykereskedőtől.

Különfélék.

A vigadói bizonyos pavillon e napokban távva fejeztette a száját a fölötti bámulatában, hogy még mindig ott van.

Személyi hírek.

Egy kínai mandarin utra kelt városunk felé, hogy itt tanulmányozza a — czopfut.

Egyetemi orvostudort hívtak meg az itteni berekedt távbeszélő gyógyítására. Tiszteletdíját a felemelendő városi pótdoból fedezik.

Szerkesztői posta.

Kíváncsinak. Nem áll, hogy a diszkordia a konkordia gözmalomnak konkurrenciát csinál; bizonyos arra, hogy a kiflik napról napra kissebbednek.

Szerelmes ifjunak. Nincs igaz! A mai lányokat nem a kedély, de az erszény kinevei hódítják meg.

Nyílttér.

Ezennel ünnepélyesen kijelentem, hogy nyomorult rágalmazó az, ki azt merészli állítani, hogy gyávaságból nem bátorodom többé műbort árúsítani. Ezentúl is mint eddig, igyekeztem oda lesz irányítva, hogy e tekintetben jóakaró vendégeim meg ne legyenek rövidítve.

Kíváló tisztelettel
Pinczési Venczel
vendéglős.

* E rovat alatt közlöttékért nem felelős

a felelőtlen szerkesztőség.

NYÍLT-TÉR.*

Fogadják mind azon jó ismerőseim, a kik felejtetetlen drága jó anyám halála alkalmával, szíves részvétükkel nagy bánatomban osztoztak, ez úton is hálás köszönetemet.

Özv. Mohai Gyuláné.

* E rovat alatt közlöttékért nem felelős a Szerk.

HIRDETÉSEK.

Tudomásul!!

Miután selmeczi fióküzletemben az áru elárúsítást besztinttettem, felkérem a részlet fizetéseket teljesítő vevőimet, hogy a hátralékos részletfizetéseket megbizottam, Weisz Lajos urnál (Szentháromság-tér Bogyaféle ház II-ik emelet) vagy Gutfreund Samu ur üzletében (Szentháromság-tér) teljesítsék.

Együttal tudomására hozom a n. é. közönségnek, hogy az általam bérelt üzlethelyiség (Főtér, Magasház) f. é. december 31-ig tőlem, illetve Weisz Lajos megbizottamtól hasznabérbe vehető.

Tisztelettel

Lówy Adolf.

Uj órás-üzlet.

Van szerencsém a n. é. közönség becses tudomására hozni, hogy az Akadémia-utca 68. sz. a. fekvő Trauer-féle ház földszinti helyiségében

uj órás-üzletet

nyitottam, melyben különösen órajavitásokat jutányos áráért tartósan és jótállás mellett eszközölök.

Megrendeléseket elvállalok és azokat pontosan, kuláns, szolid módon teljesítem.

Támaszkodva hosszabb tanulmányaimra, biztosíthatom a n. é. közönséget arról, hogy az órásmesterség terén minden igénynek megfelelő képes vagyok.

Mint e város szülötte alázatosan kérem, hogy új üzletemet becses pártfogásába venni és üzleti törekvéseimet támogatni kegyeskednék.

Kitünő tisztelettel

Hacher József,
órásmester.

Kolomanushoz.

(Villa-rímvers a Felső-Rónáról.)

Kálmán király mondta, könyves néven ismert,
Hogy boszorkány ninesen s ez gyökeret is vert.
Hát boszorkány ninesen, tudjuk mi azt régen,
S Kálmán idejétől hisszük is ezt szépen.
De ha boszorkány nines, van ám „boszorkányság”,
Vagy ennél egyéb a cselekvő „mókányság”?
Hogy lehet azt hinni, hogy bizottság nélkül
Valami történjék, s jól is üt ki végül?
Hogy a Pacher téren
Már szép parkunk legyen;
Hogy klingeri nagy tón
Már uszoda ringjon;
Havas boldogasszony temploma környékén,
Erzsébet utcának kápolnai végén
Szépitett tér álljon

Es diszünkre váljon . . .

Hogy lehetett mindezt bizottságok nélkül
Megalkotni? . . . s aztán — jön a java végül.
Villatelepekről álmunk már régen;
Bizottságok jártak roppant sűrűségben;
Emezt, azt megnézni, tanulmányt is tenni;
Mert macskát a zsákban csak nem lehet venni.
És így multak évek, hosszú, jó esztendőök;
Mindannyian voltak ködben elveszendők.
Mit tesz Kolomanus, már a mi Kálmánunk?
Kit boszorkányságért ime itten vád'lunk:
Bizottságok nélkül ezt is megcsinálja,
Ha bizottság átka utját el nem állja.
El a bizottsággal! Csináld Kolomanus,
Mert benned van erő' képesség és nagy szusz!
Csináld, hogy a villa ez évben meg legyen . . .
Biztos, hogy belőle jó lesz és nem szegyen!

Augusztus 1-től átadó a Sembery-féle házban levő nagy terem melékhelyiségekkel és kávéházzal.

Az átvevő az összes berendezésekkel, vagy ezek nélkül veheti át a mostani bérlő Ifj. Ochtendung Ignácztól, már augusztus 1-én vagy kívánatra előbb is e helyiségeket.

Bővebbet megtudhatni

Dimák E. üzletében.

Házeladás

Körmöczbányán.

A körmöczbányai Felső-utcában fekvő egy emeletes „Prokscha“-féle ház szabadkézből, jutányos áron **eladó** vagy bérbeadó. A házban két szép lakás és egy üzlethelység van, pinczével, házhoz tartozó helyiségekkel és kis kerttel. — Venni szándékozők forduljanak személyesen vagy levélileg

Greguss Antal sűtőmesterhez
Selmeczbányán,
mint a ház tulajdonosához.

Gyár: Alsó Hámor, Bars megye.

Gyári főraktár: BUDAPEST, Andrássy-ut 29. (I. em.)

Raktár: BÉCS, I., Seilergasse 1. szám.

A „SZANDRIK” ezüstárú-gyár,

mely az 1752-ben Selmeczbányán alapított Geramb J. J. unio tulajdona, saját vagy adott rajzok szerint előállít:

mindennemű ezüstárút,
mint asztaldiszeket, gyümölcstartókat (jardiniéres-készleteket), zsirandókat, gyertyatartókat, serlegeket,
dísz-emléktárgyakat és versenydíjakat,
mindennemű evő-készletet gazdag választékban,
pipere-tárgyakat. stb. stb.

vendéglői,

kávéházi

raktáron.

tartatnak

Dukász Gyula

üveg-, porcellán-, lámpa-, tükör- és képraktára
Selmeczbánya.

Tisztelettel ajánlom a n. é. közönség becses figyelmébe a terasszon lévő ujonnan berendezett dús raktáromat, mely áll; porcellán és fajancze asztali, kávé- és thea készletből; fekete kávé (mokka) szervizekből; színes és kristály festett és vésett, sörös, boros és likörös készletekből; a legújabb gyártmányu asztali, függő, salon, irodai és üzleti lámpákból; aranyozott és diófa rámás tükrök és képekből; ablak függöny rámákból; hajlitott faszékekből, vas mosdó-asztalokból, toilette- és thea asztalkákból; porcellán, majolika és terakotta vázák és figurákból, tömördek igen szép nippesekből; továbbá china-ezüst diszmu-árak és evőeszközökből; mindennemű optikai kristály szemüvegek, cvikkerek, lorgnettek és minden hozzátartozó kellekekből — a legnagyobb választékban és különféle árakban.

Teljes tisztelettel

DUKÁSZ GYULA.

nagy választékban

berendezések és készletek